

RAGNAR JÓNSSON

MLHA

Závěrečný díl série Skrytý Island

RAGNAR JÓNASSON

MLHA

Copyright © Ragnar Jónasson 2017
Published by agreement with Copenhagen Literary
Agency ApS, Copenhagen.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Kašparová, 2022
Obálka © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2676-9 (pdf)

RAGNAR JÓNASSON

MLHA

Přeložila Martina Kašparová

Kiře a Natalie

Tento příběh je zcela smyšlený a žádná z jeho postav není inspirována skutečnou osobou.

Zvláštní dík patří státní zástupkyni Huldě Maríe Stefánsdóttir za veškeré rady ohledně pracovních postupů policie.

Srdečně děkuji také svým rodičům, Jónasi Ragnarssonovi a Katrín Guðjónsdóttir, za pročetí rukopisu.

Dny zvolna plynuly
roky mizely
a já dál v prázdnotě k tobě promlouval.

Ólafur Jóhann Ólafsson,
z básnické sbírky *Almanach* (2015)

PROLOG

únor 1988

Hulda Hermannsdóttir otevřela oči.

Dolehla na ni příšerná ospalost, která ne a ne zmizet. Ze všeho nejvíc si přála, aby mohla prospat celý den, klidně i tady, na tvrdé a nepohodlné kancelářské židli. U kriminální policie měla naštěstí vlastní kancelář, kam se mohla uchýlit a střídavě upírat pohled do prázdna a zavírat oči. Vršily se před ní hromady dokumentů – od chvíle, kdy se před dvěma týdny po delší přestávce vrátila do práce, se nedokázala pořádně pustit do jediného případu.

Huldino chování pochopitelně neuniklo Snorrimu, jejímu nadřízenému, alespoň ne úplně; muselo se mu ovšem nechat, že se jí snaží projevit pochopení a toleranci. Hulda se ale do práce vrátit musela, nemohla už být déle zavřená doma s Jónem. Dokonce ani nádherná příroda v okolí jejich rodinného domu na Álftanesu už na ni neúčinkovala. Už neslyšela šumění moře, neviděla

hvězdy na nebi ani polární záři, i kdyby je měla přímo pod nosem. A s Jónem už spolu téměř nemluvili. V komunikaci s ním přestala vyvíjet jakoukoli snahu, ale odpovídala mu, pokud se jí na něco zeptal.

Krátké zimní dny na náladě nepřidávaly, naopak. Jednalo se o nejchladnější období roku, jeho nejtemnější část, jeden den horší než druhý, a toho zatraceného února navíc napadlo obzvlášť hodně sněhu. Auta na silnicích často zapadávala a Hulda měla co dělat, aby se ve své škodovce dostala z Álftanesu do Kópavogu, třebaže bylo auto vybavené kvalitními pneumatikami s hroty.

Jednu dobu dokonce pochybovala, že bude ještě vůbec kdy moct pracovat. Pochybovala, že kdy znovu vyjde z domu, že vyleze z postele, zpod peřiny. V dané situaci se jí však nabízely pouze dvě možnosti: zůstat doma s Jónem, nebo být v práci od rána do večera, i kdyby toho zrovna moc nenapracovala.

A tak trávila dny v kanceláři, přendávala dokumenty a hlášení z místa na místo, tvářila se, že je čte, ale nedokázala lhát sama sobě. Určitě se to spraví. Pocity viny nepřekoná nikdy, to věděla, ale postupem času jistě zeslábnou. Snad. Zároveň se v ní hromadil vztek. Vnímal, jak v ní den za dnem narůstá hněv a nenávisť, věděla, že jí to nedělá dobře, ale nedokázala si pomoci. Jenom těm pocitům potřebovala dát průchod, nějakým způsobem...

Na psacím stole se rozezvonil telefon, ale s Huldou to ani nehnulo. Nacházela se ve vlastním světě a na přístroj se podívala až po relativně dlouhé době.

„Hulda.“

„Dobrý den, Huldo. Tady Snorri.“

Lekla se. Její nadřízený neměl ve zvyku jí volat, pokud nešlo o něco vážného. Jejich komunikace se jinak omezovala na formální ranní porady. Do vyšetřování většinou příliš nezasahoval.

„Dobrý den, Snorri.“

„Mohla byste se u mě zastavit? Máme tu jednu takovou záležitost.“

„Hned přijdu.“ Zavěsila, vstala a podívala se na sebe v zrcátku, které nosila v kabelce. Cítila se hrozně, ale ze všeho nejméně chtěla dát v zaměstnání najevo nějakou slabost. Samozřejmě se před nikým neutajilo, jak se věci mají, ale Hulda se s ohledem na dosavadní vývoj bála nejvíc toho, že ji postaví mimo službu znovu, na ještě delší dobu. Musí si najít něco na práci, nebo z toho zešílí.

Když vstoupila do Snorriho prostorné kanceláře, usmál se na ni. Okamžitě poznala, že s ní soucítí. Neslyšně zaklela.

„Jak je vám, Huldo?“ zeptal se, a než stihla odpovědět, vybídl ji, ať se posadí.

„Dobře, vlastně hodně dobře, vzhledem k okolnostem.“

„Máte dost práce?“

„Ano, poměrně dost, po mém volnu se začíná všechno zase rozbíhat. Snažím se uzavřít nejruznější případy z loňska, je to na dobré cestě.“

„Cítíte se na to? Jsem samozřejmě otevřený možnosti dát vám další volno, pokud byste ho potřebovala. My vás pochopitelně potřebujeme také, jak jistě víte, ale chceme, abyste byla ve stavu, který vám umožní pustit se do náročných úkolů.“

„Rozumím.“

„A jste?“

„Jsem co?“

„Ve stavu pustit se do náročných úkolů.“

„Ano,“ zalhala, zadívala se mu zpřímá do očí a neuhnula pohledem.

„Na stole mi právě přistál případ, Huldo, a chtěl bych, abyste se na něj podívala.“

„Aha.“

„Děsivý případ.“ Snorri vzápětí dodal: „Vlastně *setsakramentsky* děsivý.“ Zamračil se a svá slova zdůraznil posunkem. „Mrtví na východě. Musíme tam někoho poslat, včera už bylo pozdě, a momentálně nikoho zkušenějšího než vás k dispozici nemáme.“

Hulda si pomyslela, že své uznání mohl zaobalit o něco lépe, ale spokojila se s ním i takhle.

„Samozřejmě že pojedu, jsem připravená,“ prohlásila, třebaže věděla, že to není pravda. „Kde na východě?“

„Na nějakém statku na venkově, daleko od civilizace. Nechce se ani věřit, že by tam ještě někdo hospodařil.“

„A víme, co byl ten zemřelý zač?“

„Zemřelý? Huldo, omlouvám se, ještě jsem vám nepověděl všechno. Nebyla to jen jedna mrtvola... Když ta těla našli, bylo to dost odporné; popravdě není jasné, jak dlouho tam ležela, nejspíš už od Vánoc...“

PRVNÍ ČÁST

**O dva měsíce dříve,
těsně před Vánoci 1987**

1

Konec.

Erla odložila knížku, opřela se v prosezeném křesle a zhluboka se nadechla.

Netušila, kolik je hodin, protože stojací hodiny v obývacím pokoji se zastavily už dávno, jistě před několika lety, a oni dva nebyli dost zruční na to, aby si je opravili sami. Hodiny byly těžké a špatně se s nimi manipulovalo, takže manžele nikdy nenapadlo, že by se s nimi dělali, že by je naložili do starého džípu a odvezli do vesnice. Navíc nevěděli, jestli se hodiny do auta vůbec vejdou ani jestli někdo z vesnice dokáže přístroj tohoto typu opravit. Ne, ne, hodiny budou muset zůstat na svém místě a stát se, podobně jako další předměty, pouhou ozdobou obývacího pokoje. Patřily Einarovu dědečkovi, odvezl si je s sebou do Dánska – tak se to aspoň povídalo. Dědeček tam odjel studovat na zemědělskou školu a po návratu domů převzal rodinný statek. Vždycky to k tomu směřovalo, říkával Einar. Potom přišla řada na jeho otce a nakonec přebral štafetu Einar. Dědeček už byl po smrti dávno

a pak zemřel i otec, dost předčasně. Život i práce na statku byly náročné jak po tělesné, tak po duševní stránce.

A teď se k tomu přidala ještě zima. V tuhle roční dobu se ani nedalo čekat nic jiného. Dům už měl své roky a za určitých meteorologických podmínek bylo v některých místnostech, například v obývacím pokoji, jednoduše nezbytné zabalit se do teplé deky. A přesně to Erla udělala; deka jí zahřívala trup, ale ruce vyčuhující ven byly studené jako led, takže jí občas dělalo potíže otočit stránku. Nic jiného jí však nezbyvalo, čtení jí přinášelo větší požitek než většina ostatních činností a s dobrou knihou se mohla vydat daleko předaleko, úplně jinam, do jiné země a jiného kulturního prostředí, kde bylo počasí teplejší a životní podmínky snazší. Ne že by byla nevděčná nebo nespokojená s hospodářstvím či místem, na kterém žili, to ne. Jednalo se o dědictví po Einarových předcích a za daných okolností nešlo dělat nic jiného než zatnout zuby a vytěžit ze situace to nejlepší. Erla vyrůstala ve městě, v poválečném Reykjavíku, a tak úplně neměla v plánu stát se hospodyní v islandské pustině, jenže potkala Einara, rozhořela se mezi nimi láska, a když bylo Erle něco přes dvacet, narodila se jim Anna.

Když už je řeč o Anně: její dům byl výrazně lepší než ten jejich. Byl postaven o dost později než statek, poměrně daleko od jejich domu, a dříve ho pronajímali i s pozemky. Nejhorší samozřejmě bylo, že se člověk za počasí jako teď nedostal hladce od jednoho domu k druhému, anebo jen s velkými obtížemi. Džíp měli uprostřed zimy většinou zaparkovaný – ani pohon všech čtyř kol, hroty a řetězy toho příliš nezmohly, když se den za dnem

hustě sypal sněh. Za takových podmínek se dalo chodit jedině pěšky nebo na běžkách a manželé byli naštěstí celkem slušní lyžaři. Bylo by báječné vyrazit si častěji, i když by to pořád nebylo tak často, jak by si Erla přála, na opravdovou sjezdovku a vyzkoušet své umění tam, ale manželům na to nezbývalo příliš času a ani finančních prostředků nebylo nazbyt – s hospodářstvím to vypadalo bledě a nějaké utrácení za zábavu a výlety si nemohli odůvodnit. Moc o tom nemluvili, jejich současným cílem, stejně jako nejdnou předtím, bylo svádět bitvu o přežití, udržet statek v chodu a výnosy na správné straně od nuly. Erla navíc věděla, že podle Einara je v sázce i čest celé jeho rodiny; na bedrech mu spočívalo těžké břemeno po předcích, kteří ho bedlivě sledovali ze všech temných zákoutí.

Einarův dědeček, Einar Einarsson první, nad nimi bděl v nejstarší části domu, kde teď seděla Erla. Onu část vystavěl ze dřeva „holýma rukama, vlastním potem a krví“, jak jednou prohlásil její muž. A Einarův otec, Einar Einarsson druhý, je sledoval v novém křídle, jak tomu občas říkala Erla, v betonové části domu, v níž se nyní nacházely ložnice a kterou zbudovali, když byl Einar Einarsson třetí, její manžel, ještě dítě.

Erla své předky zas tolik neuctívala. Mluvila o nich jen zřídka. Její rodiče žili v Reykjavíku, každý zvlášť, a svoje tři sestry vídala málokdy. Určitou roli v tom hrála pochopitelně vzdálenost, ale rodina popravdě příliš pohromadě nedržela. Po rozvodu rodičů se sestry v podstatě přestaly stýkat a rodinné sešlosti byly čím dál vzácnější. Erla z toho příliš smutná nebyla, sice by se jí líbilo mít oporu ve vlastním příbuzenstvu, ale místo toho se nechala

přijmout do Einarovy rodiny a pěstovala dobré vztahy s jejími členy.

Erla seděla v křesle jako přibitá, neměla sílu se hned zvednout. Jako další byl na programu spánek, ale ona si usmyslela, že výjimečně zůstane vzhůru o něco déle, užije si ticho a klid. Einar už dávno spal. Brzké vstávání představovalo v jeho očích zvláštní ctnost. V tuhle roční dobu, těsně před Vánoci, byly dny nejkratší a Erla neviděla jediný důvod, proč se nutit vstát z postele nekřesťansky brzy, když venku dosud vládne černočerná tma. V prosinci se začínalo rozednívat až v průběhu rána, což byl znamenitý čas na probuzení. Manželé se však naučili nevytvářet kvůli takovým okrajovým záležitostem dusno, když došlo na názorové střety, snažili se nedělat z komára velblouda. Nenavštěvovalo je příliš mnoho lidí, a tak bylo záhodno, aby spolu dobře vycházeli. A ano, byli do sebe stále ještě zamilovaní, možná ne tak jako za starých časů, když se seznámili, ale jejich láska se prohlubovala a vztah zrál jako víno.

Erla maličko litovala, že knihu dočetla tak rychle, měla si ji víc šetřit. Když jeli do vesnice naposledy, půjčila si z tamní knihovny patnáct knih. To bylo samozřejmě víc než maximální počet, ale pro Erlu platily zvláštní podmínky, což dávalo v jejím případě smysl, a navíc směla mít knihy půjčené déle, než bylo dovolené obvykle, někdy klidně i dva nebo tři měsíce. A teď měla všech patnáct knih dočtených, tahle byla poslední. Tentokrát je Erla přelouskala nezvykle rychle, a bůhví kdy se do knihovny dostane příště. Cítila, jak ji zaplavuje důvěrně známý pocit prázdnoty, když něco končí, a věděla, že nedokáže

pokračovat. Že uvízla na půli cesty. Pocit prázdnoty to možná nevystihoval dostatečně přesně, protože pochopitelně dost silně vnímala, že je tady v pustině v podstatě uvězněná.

Na jejich statku platil přísný zákaz mluvit o klaustrofobii, tomuto slovu bylo nutné se vyhýbat, jinak by už jen pomyslení na něj bylo nesmírně trýznivé.

Dusivé...

Ano, byla to vážně dobrá kniha, nejlepší ze všech patnácti. Ale ne zas tak dobrá, aby se ji Erle chtělo číst znovu. Vlastní knihy, které si buď koupili, nebo zdědili spolu s domem, měla už všechny přečtené. Některé dokonce vícekrát.

Zadívala se na smrk v rohu obývacího pokoje. Byl pěkně urostlý, Einar si dal mimořádně záležet a vybral velmi obstojný stromek. Jeho vůně naplňovala malou místnost. Bylo to vážně příjemné, Vánoce za dveřmi. Pokoušeli se tak zahnat tmu, i kdyby to mělo být jen na chvíli, a tím se jim podařilo změnit pocit izolovanosti v pravý opak. Erle připadalo báječné vědět, že budou moct svátky klidu a odpočinku strávit naprosto nerušeně, doslova, protože takhle daleko do vnitrozemí se při takovém množství sněhu nedostane nikdo, pokud tedy nebude obzvlášť odhodlaný. Nic podobného se dosud nikdy nestalo.

Stromek zatím nebyl ozdobený, zdobili ho obvykle až 23. prosince večer, na svatého Borláka, ale už teď pod ním leželo několik balíčků. Nemělo smysl snažit se je někam schovat, koupené byly dávno. Manželé nemohli na Štědrý den jen tak zaběhnout do obchodu, aby sehnali poslední dárek nebo koupili smetanu do omáčky.

Erla věděla, že pod stromkem leží knihy, a připadalo jí mimořádně lákavé dopřát si to potěšení už teď a jednu z nich otevřít. Einar jí dával knihy pokaždé, jednu či dvě, a ona se ze všeho nejvíc těšila, až na Štědrý večer zjistí jaké, uvelebí se s plněnými čokoládovými bonbony a vánočním pivem ve svém oblíbeném křesle a bude si číst dlouho do noci. Na Vánoce už bylo všechno nachystané. Na jídelním stole ležela nerozbalená bonboniéra. Ve spíži stály zásoby sladové limonády a oranžády, kterých se až do Vánoc nesměl nikdo ani dotknout, a na štědrovečerní tabuli nebude samozřejmě chybět uzené skopové. Stejně jako loni, stejně jako předloni, stejně jako vždycky...

Erla vstala, a jakmile ji přestala hřát vlněná deka, zahryzl se do ní chlad. Přistoupila k oknu v obývacím pokoji, rozhrnula závěsy, vykoukla ven do tmy a viděla, že sněží. To si mohla myslet. V zimě u nich sněžilo pořád, takhle daleko ve vnitrozemí a v tak vysoké nadmořské výšce se ani nedalo čekat nic jiného. Ušklíbla se – tohle pochopitelně není místo pro lidi, ne v tuhle roční dobu. Vytrvalost Einarových rodičů byla obdivuhodná a Erla teď musela sklízet plody jejich obětavosti, protože momentálně byla v domě uvězněná ona.

Na statku se muselo hospodařit děj se co děj. Ne že by si chtěla Erla stěžovat, to rozhodně ne. Několik statků poblíž, dalo-li se to tak říct, v posledním desetiletí zpustlo a Einar na to reagoval vždy stejně: nadával těm, kteří se odtamtud odstěhovali, do slabochů.

„Erličko,“ zaslechla ho volat zastřeným hlasem z ložnice. Byla si jistá, že ho předtím slyšela chrápat. „Proč si nejdeš lehnout?“

„Už jdu,“ odpověděla a zhasla lampičku v obývacím pokoji a také svíčku, kterou si zapálila na stolku vedle křesla, aby si k četbě navodila příjemnou atmosféru.

Einar měl rozsvícenou lampičku na čtení. Ležel na své straně postele, všechno působilo jako obvykle – na nočním stolku sklenka vody a knížka od Laxnesse. Erla svého muže dobře znala, věděla, že mu připadá správné mít na nočním stolku Laxnesse, i když v něm po večerech příliš nepokročil. V knihovničce měli většinu jeho románů a Erla je přečetla víc než jednou, dokonce víc než dvakrát. Einar četl poslední dobou spíš staré noviny a časopisy a pak také články o ezoterice. Noviny byly pochopitelně u nich doma vždy staršího data, třebaže různého, a v danou část roku uplynuly mezi příchodem jednotlivých čísel někdy i celé měsíce. Přesto si předpláceli stranické noviny, které se jim hromadily na poště, než si je tam mohli vyzvednout, a také si kupovali některá čísla časopisů, například *Výběr*.

Erla chápala Einarův zájem o aktuální otázky, ale duchařské příběhy nebo spiritistické knihy by nedokázala číst ani za nic, ne na tomhle místě.

V zimě neuběhl jediný den, aby neviděla něco, z čeho jí přeběhl mráz po zádech. Na duchy samozřejmě nevěřila, ale izolace, ticho a zatracená tma, to všechno bylo ještě umocněné každíčkým zavráním v prknech a trámech, kvílením větru, hrou světél a stínů, někdy až do té míry, že si nebyla jistá, jestli by přece jen neměla začít věřit na duchy, že by byl život možná o dost snesitelnější.

Když ale seděla zahloubaná do knihy při svitu svíčky a ztrácela se v úplně cizím světě, nemohla jí nebohá strašidla provést žádnou lumpárnu.

Erla si lehla do postele a snažila se zaujmout co nejpohodlnější polohu. Snažila se těšit na následující den, ale to se lehkou řečí a huň udělalo. Chtěla by být stejně okouzlená tímhle prostředím – touhle samotou – jako Einar, ale prostě to nedokázala. Věděla, že zítra to nebude o moc lepší, a už teď mohla s jistotou říct, že se následující den nebude příliš lišit ode dne, který se právě nachýlil ke konci. Určitou změnu představovaly pochopitelně Vánoce, ale to bylo tak všechno. Přelom roku pak opět splynul s každodenností; sice si pokaždé dopřáli sváteční jídlo, uzené skopové jako na Štědrý den, ale rachejtle neodpalovali už hezkou řádku let. Dostat se k pyrotechnice pro ně totiž nebylo vůbec snadné – když vyrazili do vsi na vánoční pochůzky, což bylo většinou v listopadu, rachejtle se ještě neprodávaly a pozdější cesta uprostřed zimy jen za účelem jejich koupě se nedala ospravedlnit. A vlastně se i shodli, že je nesmyslné, aby odpalovali rachejtle uprostřed pustiny. Tak to alespoň vyjádřil Einar a ona mu přizvukovala, ačkoli v hloubi duše věděla, že jí barvami hrající podívaná doprovázející konec roku občas chybí.

„Proč zůstáváš vzhůru tak dlouho, miláčku?“ zeptal se jí něžně.

Chtěla ho upozornit, že není ještě ani jedenáct, ale v téhle věčné tmě nebyl čas zas tak podstatný. Žili svým vlastním rytmem, chodili spát příliš brzy a příliš brzy vstávali. Její tichý protest spočívající v tom, že si sedne do obývacího pokoje a bude si číst, k ničemu nevedl.

„Dočítala jsem knížku,“ odvětila. „Nebyla jsem ještě dost unavená. Pak jsem taky přemýšlela, jestli bychom

neměli zavolat Anně, zkontrolovat, jestli je všechno v pořádku.“ Nato dodala, čímž si na otázku odpověděla sama: „Ale teď už je na hovor nejspíš moc pozdě.“

„Můžu zhasnout?“ zeptal se Einar.

„Ano, jistě,“ řekla, byť váhavě. Einar vzápětí zhasl a obestřela je tma. Chvatně, a přitom tak nenápadně. Nikde ani náznak světla. Erla *cítla*, jak se za oknem snáší k zemi snůh, a věděla, že se, vyjma návštěvy u Anny, až do ledna nikam nedostanou. Takový život si tedy vybudovali, teď musí jen vydržet.

2

Blížila se jedenáctá. Hulda stála u domovních dveří a hledala v kabelce klíče. Tiše zaklela. Venku byla černočerná tma, žárovka u vchodu prasklá a záře pouličních lamp toho příliš nezmohla.

Jón sice slíbil, že koupí novou žárovku, ale zjevně se to neocitlo na seznamu jeho priorit. Jejich dům se nacházel tak trochu na venkově, kousek od moře, na poloostrově Álftanes, v jeho řídkěji osídlené části, a žilo se jim tam dobře, ačkoli v poslední době zavládla v rodině jakási protivná apatie. Jako by nad nimi nepřetržitě visely těžké mraky, dá-li se to tak říct.

Hulda klíče nakonec našla, nechtěla zvonit, kdyby už Jón a Dimma náhodou spali. Vlastně předpokládala, že se vrátí ještě o něco později, protože byla zapsaná na službu dlouho do noci, ale na stanici zavládl nečekaný klid, takže ji Snorri poslal domů. Byl navzdory všemu nesmírně vnímavý a jistě vycítil, že situace u Huldy doma není nejlepší. Oba manželé, Hulda a Jón, pracovali až příliš a jejich pracovní doba nebyla právě tradiční. Když se

to zrovna sešlo, musela Hulda dělat přesčasy, do toho si brát večerní a noční služby a dosud ji nechávali pracovat na státní svátky, tentokrát měla sloužit třeba na Boží hod. Služba ale snad proběhne v klidu a Hulda se dostane domů v rozumnou dobu.

V domě panovalo ticho. Světla v obývacím pokoji a kuchyni byla zhasnutá a Hulda postřehla, že v domě není cítit jídlo. Jako už tolikrát předtím se Jón nena-máhal sobě a dceři uvařit. A to měl za úkol, aby Dimma dostávala pořádně najíst, nemohla přece přežívat na cereáliích Cheerios s mlékem k snídani i k večeři. Bez pořádného jídla se Dimmě nálada nezlepší, už tak to s ní bylo dost těžké. Zrovna u ní začínala puberta, a nezačínala dobře. Dimma podle všeho zanedbávala své kamarády ze školy, večery trávila většinou sama doma, zavřená ve svém pokoji. Hulda si kdysi dávno malovala, jak skvělé bude vychovávat děti na Álftanesu, který představoval vhodnou kombinaci města a venkova – do Reykjavíku to bylo, co by kamenem dohodil, do přírody ještě blíž a mořský vzduch byl příjemný a zdraví prospěšný. Jenže teď si musela přiznat, že možná udělala chybu, možná by se měli přestěhovat víc do centra Reykjavíku a nabídnout dceři možnost žít v trochu zalidněnější oblasti.

Hulda pořád stála na chodbě, když se zničehonic otevřely dveře Dimmina pokoje a vyšel z nich Jón.

„Ty už jsi doma?“ usmál se a pohlédl jí zpříma do očí.
„Tak brzo? Myslel jsem, že budu muset zůstat vzhůru dlouho do noci, abych tě vůbec potkal.“

„Co jsi dělal u Dimmy? To už spí?“

„Jo, spí jako dudek. Jen jsem se na ni šel podívat, večer jí bylo nějak špatně. Chtěl jsem zkontrolovat, jak to s ní vypadá teď.“

„Cože? Má horečku?“

„Ne, ne, teplotu zvýšenou nemá. Myslím, že bude nejlepší nechat ji, ať se vyspí. Jako by ji v posledních pár dnech něco trápilo.“

Přistoupil k Huldě a objal ji, pak ji lehce nasměroval do obývacího pokoje. „Co kdybychom se teď na chvíli posadili a dali si skleničku červenýho, miláčku? Zašel jsem dneska do obchodu a koupil dvě flašky.“

Hulda zaváhala, dělala si starosti o Dimmu. Něco se jí na tom všem nezdálo, ale snažila se podobné myšlenky zapudit, musí se pokusit uvolnit po pracovním dni. Zaměstnání jí dávalo zabrat a bylo zbytečné, aby byla jako na jehlách i doma. Možná má Jón pravdu, možná vážně potřebuje před spaním trochu červeného vína na uvolnění.

Sundala si kabát, odložila ho na pohovku a posadila se. Jón zašel do kuchyně a přinesl dvě staré sklenice na červené víno, které patřily jejím prarodičům, a lahev vína. Po krátkém zápolení vytáhl zátku a rozlil víno do sklenic.

„My něco slavíme? Červené víno, to je mi najednou luxus.“

„Dobřej den,“ odvětil Jón, „dobřej den. Myslím, že se mi konečně povedlo prodat ten dům na Hverfisgatě, se kterým jsem se tak natrápil. Z banky mě pořád naháněli, chtěli ten dům sebrat, zatracený byrokrati, o obchodech nemají ani páru. Na zdraví.“

„Na zdraví.“

„Občas bych si přál, abysme si postavili dům někde v zahraničí, kde se bude dát jednat s opravdickou bankou. Nemá smysl pracovat v prostředí, kde jsou všechny rozhodnutí politický a všechny banky řídí bývalí politici, vždyť je to naprosto absurdní. Nejsem prostě v té správné straně, a tak si to musím vyžrat,“ povzdechl si.

Hulda Jóna poslouchala jen jedním uchem, nechtělo se jí zabývat jeho věčnými problémy. Měla dost těch svých a jako čert kříží se vyhýbala tomu, aby si nosila práci domů, jako to až příliš často dělával on. V otázce obchodování mu plně důvěřovala – podle všeho znal všechny triky, občas koupil nějakou úžasnou nemovitost, pak ji zničehonic s ohromným ziskem prodal a v mezičase se věnoval budování vlastního velkoobchodu. Muselo se mu každopádně nechat, že jim po celou dobu zajišťuje skvělé příjmy. Měli tenhle báječný rodinný dům, dvě auta a čas od času si mohli dovolit trochu přepychu, například byli zvyklí zajít si i s Dimmou jednou nebo dvakrát do měsíce někam na jídlo, většinou na hamburgery do oblíbené restaurace. I když už to bylo dost dávno, co se tam vypravili naposledy, Dimma byla patrně moc velká na to, aby chodila do restaurace s rodiči, v posledních týdnech a měsících pozvání zpravidla s díky odmítala.

„Jóne, nezajdeme si zítra někam na večeři?“

„Na svatýho Þorláka? To bude všude určitě narváno.“

„Myslela jsem jen na naše oblíbené místo, na hamburger a hranolky.“

„No...“ Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Uvidíme. I tak budou mít stoprocentně plno a třiadvacátého